

Syftet är det Enda Valet

Introduktion

I varje situation är det viktigast att fråga ”Vad är det till för... vad är mitt syfte här?” För situationen kommer att varseblivas i enlighet med det syfte som i förväg satts upp. Att vakna upp betyder att släppa dömande och att inte försöka döma andras motiv. Jag har lärt mig att det att vara uppmärksam på ens sinne är ett heltidsarbete och kräver att man ger så mycket uppmärksamhet och vaksamhet man kan, särskilt när man börjar praktisera sinnesdisciplin.

Ett favoritsätt för egot att distrahera en är att döma andras motiv eller att fokusera på specifika beteenden och försöka se rätt eller fel i människor och saker. Försök att inte tänka på saker och ting i världen i termer av rätt och fel. Snarare än att söka döma formen, så är den viktiga frågan att ställa: ”Är jag rättsinnad (i linje med kärleken) eller är jag felsinnad (i linje med rädslan)?” För var jag kommer ifrån inom mig avgör vad jag varseblir på utsidan så att säga. Att vakna upp kräver att man tittar inåt på ens trosföreställningar och tankar, ty Rättelsen kan bara äga rum i ens eget sinne. Vad beträffar frågan vem jag är, så ger jag er följande: ”Så som ett sinne tänker, så är det.” De tankar jag ger er är från min Källa, och det är min Källa som ger mig mitt Varande. Som jag har sagt, så är jag en Tanke i Guds Sinne, och lyckliga Tankar lämnar inte sin Källa. Detta är sant för alla ty det finns inga undantag i den Absoluta Sanningen.

Välsignade vare alla för alltid
David

Syftet är det Enda Valet

När vi ser på de val som finns i den här världen, kan våra känslor av att ibland bli överväldigade uttryckas på en mängd olika sätt. Den här dialogen (som äger rum mellan David och några vänner) börjar med ett yttrande om rastlöshet, som är en subtil form av upprördhet eller av att man helt enkelt saknar frid. Detta utgör utgångspunkten för att spåra den specifika upprördheten tillbaka till sin källa, det vilseledda sinnet, där varseblivningen rättas genom valet av ett nytt syfte.

Frågeställare: Jag har haft känslor av rastlöshet. Igår natt vaknade jag och en tanke som hela tiden återkom var ”Jag är alldeles rastlös”. Den finns fortfarande kvar och kom upp igen då jag mediterade. Jag fick en sådan känsla av extrem rastlöshet innan jag kom till Cincinnati också. Just nu tänkte jag att jag ville vara någon annanstans och göra någonting annat. Jag har känt att mitt sinne dragits till att tänka på när jag skall åka hem. Jag har låtit mitt sinne dras till att tänka på framtiden.

David: De tankarna går inte riktigt ihop med en verklig förnöjsamhet i nuet.

F: Det som kom till mig då jag mediterade var att jag har strukit många, men inte alla, aktiviteter ur min almanacka. Jag gör fortfarande saker som inte ligger i linje med mitt syfte, men det är inte dags för mig att släppa dem ännu – jag vet att den tiden skall komma. Jag vet att en tid med större frid skall komma.

D: Det finns många antaganden i det du tänker på och talar om som behöver ifrågasättas. Vad vi behöver göra idag är att gå väldigt djupt in i sinnet – ända tills det blir uppenbart för oss att sinnesfrid är tillgängligt för oss just i detta ögonblick. Vi vill få slut på den här vanföreställningen: ”Jag vet att det skall komma.” Den här tanken, ”Jag vet att det skall komma”, är väldigt arrogant. Tror du att Gud skulle förlägga frid, lycka och upplysning i framtiden? Tror du att Gud skulle låta dig vänta, eller har Han givit dig allt i detta ögonblick? Det kan bara vara ens eget sinne som blockerar eller hindrar upplysningen. Vi vill komma samman i Hans Namn, med en mycket stark avsikt att komma till klarhet, och noggrant undersöka de falska trosföreställningar som man nu troget håller fast vid och som står i vägen för medvetenheten om Gud och Självvet. Det förefaller som vår undersökning går stegvis, även om insikten är ögonblicklig. Vi kan bara ha ögonblicklig upplysning. Framtida lycka var något som verkligen brukade låta bra för mig. Det var bättre än att sakna hopp om lycka, tänkte jag. Men jag upptäckte att detta ”resonerande” går i cirklar och inte leder någonvart. Det vi behöver göra är att närma oss det här med sådan uppriktig avsikt att vi låter Anden komma tillsammans med oss, så att säga, och föra upp trosföreställningar och antaganden i ljuset genom att grundligt och noggrant spåra dem tillbaka till deras enda falska orsak.

Som min vän har sagt, så har hon idag och vid andra tillfällen känt sig rastlös. Finns det någon här som inte känt sig rastlös någon gång? Vi ska ta en tanke som rastlöshet och så grundligt se på vad som stödjer den så vi får en förståelse som upplöser upplevelsen av rastlöshet.

F: Jag börjar verkligen undra hur mycket villighet jag har att låta den Helige Ande klargöra det här i mitt sinne. Jag envisas med att vilja ge form åt de idéer som jag tror på. Vid ett tillfälle under meditationen så bad jag om att mitt sinne skulle helas, för att lära mig att helande har att göra med att ändra mitt tänkande. Det är vad jag vill göra. Det innebär att uppmärksamma mitt felaktiga tänkande och sen göra en förändring. Jag vill komma ihåg att jag har makten att besluta. Jag lägger så märke till en dragningskraft till att stanna kvar i illusionerna till skillnad från att släppa taget och uppleva den frid som är möjlig. Det kan ta sig formen av rastlöshet och att jag vill gå utanför mig själv och distrahera mig själv från upplevelsen av Gud i mitt sinne.

D: Du för på tal precis den tanke som jag tänkte föra in i vår diskussion och det är att välja. Tror alla här på att det finns val?

F: Visst. Det måste jag.

D: OK, flera val. När jag säger det i plural, vad tänker ni på då?

F: Min känsla är att det bara finns ett val. När jag ser flera val så låter jag mig själv dras ut i illusionen, alla de många och skiftande illusionerna.

F: Om det bara finns ett val, så finns det inget val. (skratt)

D: Det här ska vi verkligen gå närmare in på. Vi ska se på våra liv och det vi tror på och vi ska spåra det inåt långsamt och undersöka det här. Låt oss bara stanna vid tanken på ett val och flera val. Vad finns det för exempel?

F: Att jag skulle kunna välja att åka hem eller stanna kvar.

F: När jag ser på val, så ser jag på val mellan illusioner och Sanningen.

F: Vi säger så, men är det verkligen så vi ser det? Jag vet vad David åsyftar när han frågar ”tror du på (flera) val?”. Om jag ser på mitt beteende och det jag gör så får det mig att tro att jag fortfarande måste tro på val.

D: Och om du tror på val, så låt oss inte gå in på det hypotetiska eller teoretiska för snabbt. Om du säger ”Jag tror på val”, vad är det för saker du väljer mellan? Vilka exempel kan det finnas på dessa val?

F: Att vakna upp på morgonen och bestämma mig för vilka kläder jag ska ha på mig är ett val.

D: Det här är de val som tillhör världen. Vi måste medge att det är som en meny. Varje dag verkar vara en meny av val. Kan ni förstå att val, när vi definierar dem på det här sättet, hänger ihop med rastlöshet? Val som är varierade och komplexa är relaterade till känslan av rastlöshet. Kan ni förstå det?

F: Absolut, eftersom det finns så väldigt många sådana här val. De verkar aldrig ta slut.

D: Skulle det någonsin kunna vara frid samtidigt med de val vi talar om på det här sättet?

F: Nej. Vi skulle vara i fullkomlig frid om det inte vore för de valen.

D: Nåväl, låt oss lägga fram det så här: Om det finns ett val som skulle innebära ett slut på alla val, eller ett accepterande, ett accepterande av någonting som medför ett slut på att välja, när skulle det då kunna vara?

F: Nu. Det skulle tvunget vara NU.

D: Bara nu. Så det finns en motsägelse här. Vi säger de här orden och ändå verkar det som att den här världens val antingen ligger i framtiden, eller så beskrivs de som om de redan har inträffat. Därför måste ett val i nuet som gör slut på alla val på något sätt skilja sig väldigt mycket åt från världens val, från personliga val.

F: Vi säger, ”Jag skulle ha kunnat göra det här. Jag skulle kunna göra det där. Om jag inte hade gjort det här skulle det och det inte ha hänt”. Är det det du menar?

D: Ja. När man beskriver det förflutna, även i termer av händelser som ägt rum nyligen, som de telefonsamtal man ringde i morse, beskrivs då inte de valen som om de var verkliga val? Det är som om man var tvungen att träffa verkliga val, såsom vem man skall ringa, hur länge man skall prata, vad man skall prata om etc. Så vi diskuterar val i världen, personliga val som verkar vara i en linjär tid. Och hur är det med framtida val? Finns det någon som inte upplevt det påfrestande i att grubbla över en mängd olika framtida val? Kan ni förstå att, ifall det är så, så måste man tro att det finns verkliga val att göra i framtiden?

Dessa personliga val som vi diskuterar, mellan vad gäller dessa val? Varseblivs inte dessa val alltid som mellan möjligheter eller alternativ inom en dualistisk värld? Ses inte dessa val som mellan två eller fler specifika saker? Det är inbyggt i det här begreppet val, inte sant? Det är en del av den här definitionen på val. OK, valen i den här världen, de personliga valen som vi beskriver, vad har de gemensamt?

F: Illusioner. Beteende. Val av former.

D: Nyckeln är att de alltid är val mellan former och specifika detaljer. Det finns alltid ett inslag av rastlöshet i det här, för det här är ett försök att ”investera” i val där det inte finns något val. Kan ni se vansinnet i ett sådant försök? Det måste finnas någonting annat än det här vansinnet; det måste finnas ett annat sorts val, om man skall nå upplysning – som medför ett slut på den här rastlösheten och ger sinnesro. Det här är nyckeln: Om jag är rastlös, så måste jag fortfarande tro att det finns val mellan former, beteenden, föremål. Jag måste börja inse att den trosföreställningen inte har givit mig någon ro.

Vi använder exemplet rastlöshet. Vad betyder det då? Fortsätter jag att rättfärdiga och rationalisera och säga, ”Tja, jag kommer att behöva träffa en massa val i framtiden”? Eller skall vi komma närmare en förståelse av dynamiken i det som sker i samband med val och trosföreställningar?

Finns det val i Himlen? I Nirvana? I Ewig Lycksalighet? Vad är er omedelbara reaktion?

F: Nej. Det här med val hände inte förrän vi separerade.

D: Det måste alltså fortfarande finnas en oemotsagd falsk trosföreställning, om man håller med om att Himlen eller Nirvana existerar för evigt som Ewig Etthet. Val bygger på tron på en dualistisk, linjär, tids-och-rums-värld av motsatser, inklusive förflutet/framtid, inte sant?

F: Ja.

D: Så egentligen handlar det om det här: hela tanken på val mellan specifika saker måste vila på begreppet linjär tid, till skillnad från simultantid: NU!

F: Jag visste att du skulle säga det! (skratt)

D: Det måste ligga någonting i det här om man håller med om att Himlen är Ewig Etthet och inte har någonting att göra med val, eftersom det inte finns något att välja mellan i Ettheten. Så, det jag säger är att för att närma sig ett accepterande av någonting som redan har hänt (d.v.s. Rättelsen av tron på separation) måste man se valet där det finns. Med andra ord, man måste först investera i val där det har en mening som ett lärohjälpmedel, till exempel, på sinnets nivå, innan man kan komma ihåg den vallösa Ettheten. Av alla de saker man tror att man måste göra, så är allt så enkelt som ett enda val. Allt man måste göra är att fatta ett enda beslut. *Ett* beslut!

Kan du vagt förstå vilken frid och ro och glädje och lycka som måste hänga ihop med det enda beslut man någonsin behöver fatta? Egentligen är det inte ens ett beslut; det är bara ett accepterande. Vad vi behöver undersöka är allt som verkar stå i vägen för det här accepterandet. SÅ enkelt är det.

Vi måste vara så grundliga när vi spårar ”specifika personliga val” tillbaka till den falska trosföreställningen som ligger bakom dem alla, så att det ges tillfälle för det stora ögonblick som verkar förändra allting och som ändå är oföränderligt, detta Ögonblick. Den undervisning jag delar med mig av är att upplysning är tillgängligt i just detta ögonblick. Och allt i ens sinne som står i vägen för insikten om upplysning precis nu måste först ifrågasättas, och sedan ses för vad det är – illusioner. Var snälla och börja inte jämföra vem som är upplyst och vem

som inte är det. Upplysningen är inte personlig. Tänk bara igenom de här idéerna och heligheten i avsikten att komma till klarhet. Bara säg och mena: ”Jag vill ha frid! Jag vill ha det mer än någonting annat. Jag tänker ta av alla mina masker. Jag förstår att för att kunna ta av dem så måste jag se på dem. Jag vill se maskerna för vad de är. Jag vill urskilja det falska från det sanna – vara rättsinnad. Vilket gyllene tillfälle detta är!” Kan ni komma på någonting viktigare än att se på ens eget sinne och undersöka hindren för denna insikt? Finns det någonting som ens kommer i närheten av det? Det här är ett mycket gyllene tillfälle!

Med hjälp av det vi diskuterat har vi identifierat trosföreställningen att personliga val gäller val mellan former och bilder. Så om man ser att det inte finns något val i form, skulle inte följden av det då bli ett betraktande eller ett observerande, ett tillstånd av lycksalighet, ett tillstånd av fullständig avskildhet (eng. detachment, ö.a.). Vilken lycka att sluta försöka se val där det inte finns några.

Så vi vill spåra det tillbaka. Låt oss nu ta en titt på var det där valet finns. Var skulle det där förlösande valet, det enda val som måste träffas, vad skulle det vara om de inte är mellan former och bilder i det förflutna och i framtiden?

F: Jag märker att jag fortfarande vill säga att det finns val mellan form och Ande.

D: Förstår du det här valet du talar om, det här valet mellan form och Ande? För att förstå det här valet, måste man vara klar över skillnaden mellan form och innehåll. Det är den distinktionen vi undersöker tillsammans. Du tror att val är personliga och mellan specifika saker – vi har fastställt det som vår utgångspunkt. Form är projektionen av specifika tankeformer, bilder. Form är projektionen av felaktigt tänkande. Är Anden specifik?

F: Jag misstänker att du säger att Anden är generell och universell därför att Anden är en reflektion av Verkligheten och Verkligheten är evig och formlös.

D: Om vi tänker på ordet ”universell”, har inte det ordet en annan innebörd än ”specifik”? Anden är universell. När vi i vår diskussion riktar uppmärksamheten mot sinnet, innehållets eller syftets domän, så närmar vi oss ett betydelsefullt sammanhang. Det splittrade sinnet är ett sammanhang där idén ”val” är meningsfull som en metafor eller språngbräda, en ”förberedelse” för det sista beslutet eller slutgiltiga accepterandet som medför slutet på alla beslut. Det här slutgiltiga beslutet är ett beslut/accepterande av Andens innehåll eller syfte. Man kan tro att det finns ett syfte eller ett innehåll i formens värld, men det gör ju inte att det blir så. Vad är syftet med en bil? Vad är syftet med en soffa? Vad är syftet med en mikrofon? Ser ni hur alla de här sakerna verkar ha separata, små syften? Det är det här världen lär ut. Det vilseledda sinnet har tilldelat namn, mening eller ”syften” till sådant som föremål, beteenden, händelser, tillstånd, personer etc. och relationerna mellan dem. Hur fungerar en bilmotor? Hur fungerar ekosystemet? Hur fungerar människokroppen? Ni ser, alla de här småbitarna och fragmenten och bilderna har inte bara givits namn, som ett separerande hjälpmedel, utan det vilseledda sinnet tror att det vet hur de alla samverkar. Det finns inga fragmenterade bilder och falska associationer mellan bilder i helad eller sann varseblivning. Det finns inga i Himlen eller Verkligheten heller, för det finns inga bilder i Verkligheten.

Låt oss för ett ögonblick undersöka frågan: ”Hur fungerar kroppen?” Det finns några trosföreställningar om självbegrepp som sammanhänger med sjuksköterskeyrket som det kan vara till hjälp att undersöka nu. (Tre av frågeställarna var utbildade sjuksköterskor) Den utbildning ni genomgått på sjuksköterskelinjen, vad bestod den av? Gick den inte ut på att lära

er hur kroppens delar fungerar, hur kroppens system fungerar, hur kroppens system interagerar med varandra? Var ni under utbildningen tvungna att lära er att kunna namnge vissa delar? Självklart, och det här är bara en liten bit av det världen lär ut. Det finns till synes många andra vetenskapsgrenar. Världslig utbildning har bara handlat om att ge syfte och mening till det specifika och försöka definiera och förstå hur olika specifika ting relaterar till varandra. Kan man vara öppen för tanken att det inte finns några specifika syften och inga relationer mellan specifika ting?

Tänk om det faktiskt inte finns något syfte eller någon mening för någonting i och av sig självt? Tänk om allt som varseblivs med kroppens fem sinnen bara är det förflutna. Det är som att man har en minnesbank på dator med förflutna associationer. Låt oss till exempel titta på minnet av att tappa en kopp på golvet så att den går sönder. Hur skulle man annars kunna "veta" att en särskild kopp skulle gå sönder i en specifik situation om det inte var baserat på det förflutna? All mening som ges allting, inklusive hur saker förhåller sig till varandra och vad alla specifika saker är till för, är helt och hållet baserad på det förflutna. Allt är påhittat. Gud känner inte till koppar. Han känner inte till koppens mening eller struktur, eller meningen med ordet "tappa". Och vad skulle koppen falla på? Golvet? Vad är meningen med "golvet"? Vi pratar om behovet av att i grunden göra sig kvitt allt det man lärt sig. När vi pratar om att släppa taget om det förflutna så pratar vi om att göra sig kvitt allt man lärt sig. När vi pratar om att släppa taget om det förflutna, så pratar vi om att göra oss kvitt det grundläggande vi lärt oss om tid och rum, inte bara om att släppa taget om barndomsminnen eller obehagliga minnen. Det är att släppa taget om den värld som kroppens sinnen varseblir. Ett annat exempel är naturen, den mångfald växter som har namngivits, blommornas och trädens färger, och naturens många arter. Allt är sådant vi lärt oss. Allt är förflutet. Så den viktigaste idén, när vi återvänder till detta med val, är att det vilseledda sinnet tror att det ser mening och syfte i världen. Den undervisning jag delar med mig av är att syfte eller innehåll tillhör sinnet.

Hur många av oss har inte sökt sanningen och sagt: "Om det finns något sådant som sanning, så borde den vara enkel?" Varför skulle sanningen vara så komplicerad, så komplex? Det är intuitivt meningsfullt att tänka på sanningen som enkel. Nå, verkar det inte enkelt att istället för alla de triljoner syften och associationer som utgör den här skenbara världen, så finns det bara två syften i ett splittrat sinne, och av dessa så är det bara ett som reflekterar Verkligheten? Förenklar inte detta vårt närmande till sanningen? Om man kunde närma sig den enkelheten, och veta att det bara fanns ett beslut att ta mellan dessa två syften, skulle inte det göra allting mycket enkelt? Om jag tror att jag har triljoner valmöjligheter och val "där ute" i en värld av form, som verkar föra med sig känslor av rastlöshet! Det verkar medföra rädsla. Detta verkar inbegripa förvirring. Finns det någon som inte har upplevt dessa saker?

F: Eller talat om dem nyligen? (skratt)

D: Idén att det finns val av många slag och syften baserade på många, många bilder i tids-rum-kosmos är skrämmande, förvirrande, komplex och överväldigande. Så det vi behöver göra är att bli helt klara över att det bara finns två syften. Så verkar det inte vara för det vilseledda sinnet. Det är helt obegripligt ur det världsliga perspektivet. Så det måste finnas en helt annan bakgrund för valet än val mellan bilder.

Så, anta för ett ögonblick att det bara finns två alternativ, två syften i det splittrade sinnet; vi kallar det ena av dessa syften förlåtelse och det andra separation. Ur det här perspektivet, skulle idén att varje val du träffar ger dig allting eller ingenting verka meningsfull?

F: Ja.

D: Så, vi har någonting mycket intressant här. Om jag bara kan bli verkligt, verkligt, verkligt klar över hur jag skiljer mellan dessa två syften, mellan dessa två syften i det splittrade sinnet, då kommer det enkla valet av upplysning, av frälsning, att bli uppenbart. Är inte det goda nyheter!? Kan man prioritera någonting högre än att nå den insikten?

Vi skulle kunna ge separationen många namn, såsom rädsla, skuld, eller död. Namnen spelar ingen roll. Vi skulle också kunna ge förlåtelse många namn, såsom frid, kärlek och glädje. Namnen spelar ingen roll. Att välja mellan dessa två syften i sinnet, kalla dem vad du vill, är det enda verkliga valet. Om man kan tro på att dessa två syften är de enda som egentligen finns i ens sinne, så behöver man bara komma i kontakt med det bedrägliga i vad som verkar hindra en från medvetenheten om dessa två grundläggande alternativ, dessa två grundläggande valmöjligheter. Om alla de vägar jag beträtt i den här världen bara har varit val mellan illusioner, men jag fortfarande tror att det finns ett verkligt val att träffa i världen, så behöver jag börja se hur den här världens spel lurar mig. Så länge jag tror att det fortfarande finns val att träffa i världen mellan bilder, så är känslor av rastlöshet oundvikliga. Källan till rastlöshet är denna: sinnet är inte redo och kan inte se de två alternativen och acceptera det av dem som är verkligt.

En annan sak jag vill nämna är sinnets struktur. Metaforiskt talat, låt oss säga att dessa två alternativ finns i källaren i en stor byggnad. Ur tron på separation uppstod ett helt trossystem, byggnadens många våningsplan. Så, denna enda fragmenterande tanke verkar mångfaldigas till alla möjliga påföljande trosföreställningar. De flesta människor tycker att tid är ett rätt så abstrakt begrepp. Rum verkar också vara rätt så abstrakt, men vart och ett av dessa begrepp är specifikt såtillvida att de går att sträcka ut och mäta. Tid är en separationstanke. Rum är en separationstanke. Men faktiskt så är de bara två former av samma tanke. Alla trosföreställningar det vilseledda sinnet hyser om sig själv inbegriper tron på nivåer – kroppsnivån, emotionella nivån, tänkandets nivå, kosmiska nivån, familjenivån, mikroskopiska nivån etc. I Verkligheten finns inga nivåer. Allt är Ett i Anden.

Att tänka tankar såsom "När skall jag komma hem?" behöver undersökas. För varje förfluten tanke i sinnet så finns det byggstenar så att säga, som ligger under denna förflutna tanke. Overkliga tankar kommer från ett överkligt trossystem.

F: Jag tror att jag har ett hem i den här världen. (skratt)

D: Du tror att du har ett hem i den här världen och du tror att det ligger i USA. Vem är det här "jaget" som måste färdas hem? Vem är det här? Är det en person? Betänk bara ett ögonblick att du tror att ditt sinne är fullt av verkliga tankar. Tänk om du fick en antydning att denna tro inte är sann? Då skulle du inse behovet av att undersöka varje sådant grundläggande begrepp och tanke som dem vi nu håller på att undersöka, och inse att de antaganden eller trosföreställningar om identitet och världen som dessa tankar vilar på är osanna.

"Är jag såsom jag uppfattar mig själv?" Detta är frågan som skall ställas. Om man ser sig själv som en person som vill färdas hem i en geografisk mening, eller hem till en familj i en emotionell mening, är det Anden? Är det den eviga Anden? Eller är det en mental konstruktion, en bild? Är det ett begrepp? Så nyttigt och kraftfullt det är att undersöka just den här sortens tankar. Om vi verkligen börjar diskutera det här med att vara en person, så måste

vi se på de tankar och de trosföreställningar som personen består av. Vad tror du att en person är? Vad är det som bygger upp en person?

F: Deras hårfärg och ögonfärg, om de är svarta eller vita, nationalitet, vilka kläder de bär, vilken sorts bil de kör, deras yrke, föräldrar, härkomst.

F: "När blir en person en person?" är en stor fråga i abortdebatten.

F: En person utgörs av dennes ambitioner och personliga historia.

D: Ja, varje person verkar ha en individuell historia. Tänk om jag nämnde sinnet, själen, känslor? Ingår de i er definition på vad det är att vara en person?

F: Religion och livsåskådning är båda två delar av det att vara en person.

D: Så ni ser att det ingår mycket i det här begreppet om vad det är att vara en person och därför är det mycket vi behöver ifrågasätta. När vi för in det i det religiösa eller andliga området, skulle en del människor säga att alla har en själ. Och beträffande begreppet reinkarnation, till exempel, så sägs det ibland att själen inkarnerar och reinkarnerar – den kommer och går in och ut i form gång efter annan. Det här är ett intressant begrepp som jag har ifrågasatt. Själen är från Gud. Eftersom Gud skapade själen, är den evig och oföränderlig och gränslös som Gud är. Men, om det vore så att själen reinkarnerar in i form, då skulle något som är evigt och oföränderligt och gränslöst tillfälligt inhysas i en kroppslig form. Men det är inte meningsfullt. Hur skulle det oändliga kunna inhysas i det ändliga?

Likadant måste hela tanken på vad det är att vara en person ifrågasättas noggrant. Jag började lägga märke till, observera noggrant, att varje gång man verkar vara försvarsbenägen eller upprörd, och upprördheten spåras till sinnet så handlar det alltid om begreppet vad det är att vara en person. Till och med om man tar illa upp på grund av föroreningar som släpps ut i luften, så handlar det ändå om tron att man är i den här miljön och att någonting, såsom föroreningar, är en skymf mot en själv, en person. Jag har lagt märke till att varenda upprördhet kan spåras tillbaka till det här personbegreppet, till en grundläggande subjekt-objekt-klyvning där personen, "jaget", är subjekt, och resten av kosmos är objekt. Det sätt på vilket denna värld/kosmos verkar vara uppbyggd är på följande sätt: det finns ett subjekt, en person, och sen finns det finns det ett objekt som alltid är detta omgivande "andra", vare sig det är tid, rum, föremål, person(er), samhället, världen eller kosmos. Det att vara en person eller personlig identitet är baserat på den här dualiteten, denna grundläggande klyvning.

F: Det är här jag kör fast, därför att när du pratar och jag kan se mina trosföreställningar och hur jag håller fast vid det här med att vara en person; då tror jag att det finns något som skall göras. Jag skulle vilja att du kunde ta upp det här för annars känner jag att jag inte kan gå vidare.

D: Varje gång du känner frustrationen över att tänka att det är något som skall göras, så känns det inte bra, eller hur? Det finns en drivkraft till förändring, men förändringen verkar vara för svår eller för överväldigande att genomföra.

F: Då går jag in i den här skulden och känner mig kuvad och tänker, "Jag borde känna mig lycklig", men jag känner mig inte lycklig.

D: Låt oss titta på tanken att det är något som skall göras. Alltså, att göra något är en handling, en handling som innebär vad?

F: Den måste ju inbegripa kroppen. Gör den inte alltid det?

F: Jag fastnar inte så mycket i handlingen som i trosföreställningen. Jag tror att jag har fel därför att jag har den här trosföreställningen och att jag måste ändra trosföreställningen. Till exempel så tycker jag om naturen. Att förändra tron jag har att naturen är verklig, det är där jag känner att jag kört fast. Jag vill gå vidare och se bilden mer i sin helhet och känna mig förenad med Anden och, eftersom jag tycker om naturen, så finns den här dikotomin (klyftan ö.a) inom mig. Jag tycker om naturen. (skratt) Jag...

D: "Jag..., hör ni!?" (mer skratt) Låt oss titta på "jaget". Låt oss titta på den här tvingande känslan av att ens behöva ändra sitt sinne eller att behöva ge upp något man tror på. Tanken på att jag måste ge upp något jag tror på är något jag tror! Det kan verka som att det föreligger ett tvång. Men är det verkligen något tvång inblandat? Jag läste en gång ett påstående från en författare som sade "våra egon har investerat mycket i trosföreställningar". Egon investerar inte i trosföreställningar. Egon har inte trosföreställningar. Egot är tron på separation. Och alla trosföreställningar som baseras på separation är egot. Det vilseledda sinnet tror att det är dessa trosföreställningar eftersom det har identifierat sig med dem. Det man felaktigt tror att man är och måste ge upp existerar inte. Med andra ord, det Sanna Självet behöver inte ge upp egot. Det Sanna Självet har inget ego. Det bara verkar finnas tvång på grund av en tro på att det verkligen finns "något" som man är just nu som man måste bli av med. Men, tänk om man inte är detta "något"! I denna insikt så upplöses känslorna av tvång eller att man måste göra något!

Återigen så handlar det om syfte. Man behöver bli mycket klar i sitt sinne över dessa två syften. Om man tror att man är omgiven av en illusorisk värld av form och man tror att ens liv, ens verklighet, är en "verklig" person som lever i denna naturens värld och man är övertygad om det är ens verklighet, då kommer Anden att upplevas som mycket hotfull. Man kommer att varsebli det som att Anden ber en att ge upp något som är verkligt, som är gott, som är vackert, och man kommer inte att vilja lyssna på Anden.

F: I morse när jag pratade i telefon med min terapeut och berättade för henne om min resa inåt så sade hon: "Jag vill varna dig för en sak. Jag hoppas att du inte är tillsammans med människor som tänker hjälpa dig att förlora dig själv, att förlora den du är". Vem är det här självet som jag förlorar? När hon sade det så tänkte jag på en visualisering jag nyligen haft och där jag dog. Jag berättade för henne om visualiseringen; jag sade till henne att självet går förlorat. Vem är det här självet? Det självet måste vara någonting annat än mitt Sanna Självet.

F: Ja, hur skulle det Sanna Självet överhuvudtaget kunna gå förlorat?

F: Vi kan inte se på det som den här kampen, annars så fastnar vi i "det här andra", inte sant?

D: Ofta då jag reser runt i landet så hör jag människor säga, "Åh, egot måste dö!" Det är någonting lite skumt med den tanken, eller hur? Några frågar, "Varför måste egot dö?" Jag svarar: "Aha, du antar att det har levt?" Tankarna på att bekämpa egot, att döda egot, att mörda egot eller bara att låta egot dö är att missa vad det handlar om. Titta bara lugnt på egot och se dess falskhet... Ljuset skingrar mörkret genom sin blotta Närvaro – det är hela budskapet. Så för mig är frasen "Död åt självet" bara en metafor för det vilseledda sinnet som

tror att liv tillhör världen, tillhör kroppar. Det finns verkligen inte något liv i bildernas värld. Bilder förnekar Livet. Livet är evigt och formlost och oföränderligt.

F: Låt oss för ett ögonblick återvända till tanken på att egot bara är en trosföreställning. Vad det här med att vara en person anbelangar, så ser jag det fortfarande som att det Sanna Självet har något med individualitet att göra.

D: Häromkvällen när vi var tillsammans så berättade en man för oss om hur han kände sig nedstämd och han delade väldigt öppet med sig av ett antal dömande tankar. De flesta av dem hade han identifierat som "självfördömanden" av honom själv som person. Men även om dömandena hade varit riktade mot "andra", så är det samma sak. Alla dömanden är knutna till begreppet vad det är att vara en person och den grundläggande subjekt-objekt-klyvningen. Overkliga trosföreställningar ger upphov till overkliga företeelser. Om man bara kan börja ifrågasätta trosföreställningarna kan man sedan ge upp hela trossystemet och det tid-och-rums-kosmos som det verkade ge upphov till. Bara då kan man komma ihåg sin Sanna Identitet som Evig Ande. Men att ens säga "ge upp" antyder att man hade det, att det overkliga trossystemet har varit "mitt" till att börja med, att det är mer än bara en illusion. Det verkar som om det som är overkligt har en verklighet, som om separationen från Gud verkligen har ägt rum. Det är detta som är villfarelsen.

Så, för mig, är det nödvändigt att verkligen ifrågasätta det man tror på. Bortom det så handlar det om att komma till insikten att alla trosföreställningar, alla trädets grenar så att säga, och den enda trosföreställningen som de härrört ur, trädets stam (egot) i den här liknelsen, alla är ett. Det är en klarhetens referenspunkt från vilken man ser det falska som falskt. Jag behöver inte göra någonting. Jag ser bara de falska trosföreställningarna och tankarna och det kosmos de verkade ge upphov till som falska. Det är ett observerande, att se att alla bilder är förgångna, snarare än att välja ut och ställa bilderna i en rad som föremål och händelser. Det är ett tillstånd av stillhet, av frid, och av glädje!

F: Så, kan du beskriva igen vad som karakteriserar verkligheten, eller Sanningen?

D: Det är evigt, oföränderligt, formlost, för evigt expanderande. Det har inga komponenter i form, ingen tid, inget rum, ingenting specifikt.

F: Så, jag märker att jag fortfarande inte nått klarhet i mitt sinne. När jag ser på naturen så ser jag att den förändras och att den helt klart är form. Så det är tecken på att naturen är overklig. Och jag tror fortfarande att den är verklig. Så jag måste ha fel.

D: Vem är "jaget" som tror att naturen är verklig?

F: Så det här "jaget" är vad som måste försvinna; det är vad som måste ifrågasättas.

D: Det behöver bara betraktas och ses i Ljuset. Häromdagen sade du: "Jag vet inte vem jag är." Den första frågan som någonsin ställdes ställdes av egot: "Vem är jag?" Det Sanna Självet ställde aldrig den frågan, Det vet med säkerhet vad det är, Ande – Ett med Allt.

F: Att jag inte vet vem jag är, men tror att jag gör det, det är där skulden kommer in. När jag gjort något jag tycker är fel, så verkar det som att jag känner mig skyldig på grund av det jag gjort. Skuld har ingenting att göra med vad som gjorts; det kommer från att jag felaktigt identifierat mig med "jaget" som kan göra – är det inte vad det handlar om?

F: Även om jag har gjort någonting och tyckt att jag känt världslig njutning, så är det samma sak.

D: Ja, i båda fallen rör det sig om sinnets felaktiga identifiering. Både njutning och smärta är felvarseblivningar. Kom ihåg våra två alternativ igen; separation och förlåtelse. Det vilseledda sinnet tror att det är egot. Den tron är ett beslut som måste upphävas innan det går att komma ihåg Gud och sitt Sanna Själ. På filmduken (hela kosmos) projiceras den trosföreställningen som skuld som tillskrivs det som görs eller inte görs eller en specifik situation eller händelse: (d.v.s. ”Jag borde inte ha lämnat mina barn. Jag borde inte ha skrikit åt min man. Jag betalade inte tillbaka pengarna jag var skyldig. Jag är skyldig på grund av något jag gjorde eller inte gjorde i det förflutna”.) Men kan ni förstå att alla dessa tankar vilar på antagandet att man kan vara en person? Kan ni se hur egot vill att sinnet ska tro att skulden beror på någonting som har hänt på filmduken? Skuld kommer aldrig på grund av något på filmduken. Skulden är ett resultat av att välja det felaktiga sinnet, av att tro att man är något man inte är (d.v.s. en person i en värld av dualitet). Det är inget annat än ett vansinnigt försök att gå på en trosföreställning som inte har någon verklighet eller någon existens.

Så, om man kan arbeta sig igenom en upplevd upprördhet ned till det centrala beslutet, tron på separation från Gud, och klart urskilja egots ohöjda syfte, så kan man skratta åt tanken på egot. Det är så man uppnår sinnesfrid. Man ser vad man inte är, och det man är återvänder sakta till medvetandet. Det här leder tankarna till en scen ur filmen ”Välkommen Mr. Chance”. I filmen finns några stora symboler för oskuld och försvarslöshet. När Chauncey, trädgårdsmästaren, lämnar den ”skyddade” plats han bor på och går ut ”i världen” stöter han på innerstaden, en urban miljö, så att säga. Han går nedför en gata och ett gatugång kommer emot honom och kastar glåpor efter honom. En gängmedlem drar till och med kniv och håller den mitt framför ögonen på honom. Även om denna situation skulle kunna varseblivas som hotfull, förblir Chancey lugn och försvarslös. Han tar helt enkelt fram och viftar med den fjärrkontroll han har i fickan, som om han tänkte ”Jag gillar inte den här kanalen, det kanske finns någon annan jag kan titta på”. Andens förlåtelsesyfte – det är det verkliga alternativet som man måste välja oavsett situationen. Anden är valet eller ”kanalen” man rattar in för klar varseblivning och sinnesfrid.

F: Så medan vi är här, så finns det bara ett val och det är förlåtelse eller separation.

D: Och det är bara medan man tror att man är här. Om man ser att man är den som drömmer drömmen om separation så förnekar man inte drömmandet, man bara växlar från att vara en drömfigur till att vara den som drömmer. Till exempel, att tänka: ”Jag är man, jag bor på den här adressen, och jag tjänar mitt uppehälle på det här” visar att sinnet tror att det är på filmduken, i drömmen. Det är vad det är att vara en person. Det är att inte vara rättsinnad. Då man identifierar sig som en ”person” kommer man oundvikligen att känna ett behov att försvara sig mot ”andra personer, platser, situationer, händelser, och/eller institutioner”, såsom regeringen, skattemyndigheterna, grannar, syskon, medarbetare, ingifta släktingar etc. därför att identiteten inte är sann. Men om man ser sig själv som den som drömmer drömmen, kan man acceptera ett annat syfte för drömmen. Det är helt enkelt en avskild (eng. detached) plats just för att se det falska som falskt. Man ser och observerar världens tankar. Man reagerar inte längre på dem. I världens varseblivning så verkar det fortfarande som att kroppen talar. Det verkar som att kroppen är aktiv, att den ibland går eller talar, att dess armar ibland rör sig. Men ens uppmärksamhet hålls så långt bort från världens tankar att man inte längre känner sig identifierad med form utan identifierar sig med Andens förlåtelsesyfte. I det

här syftets flöde finns ingen medvetenhet om separata personer eller handlingar eller situationer eller händelser.

F: En av de saker jag blev medveten om under de seminarier jag deltagit i var att jag starkt identifierade mig med mina tankar. Jag trodde att jag var mina tankar. Självklart kom det upp tankar och jag kände det som att jag drogs åt alla håll. Så jag fick möjligheten att se att jag inte är mina tankar. Men en tanke som du introducerade är att jag också tror att jag är tänkaren. Så det här går ytterligare ett steg tillbaka. Så jag har bara suttit och tänkt på detta och lagt märke till hur bunden (eng. attached) jag är till att tänka att jag är tänkaren. Det är en del av personifikationen.

D: Ja, och det är bra att stanna upp och se på detta. Detta fel är det grundläggande bedrägeriet. Om man tror att man är den som tänker dömande tankar, eller den som tror på falska trosföreställningar, så måste det ge upphov till skuld och rädsla. Ofta på den "andliga resan" så förespråkar människor att "Sluta tänka. Tänkandet är problemet. Problemet är att du tänker, istället för att bara vara lycklig". Livet är Tanke. Så det är inte så att tänkandet i sig är skadligt, men det är viktigt att förstå att det finns två sorters tänkande, i en metaforisk mening. Det är detta som är språngbrädan. Innan man förstår att rädsla (egot) inte existerar och aldrig har ägt rum, måste man använda den språngbräda som består av de två tankesystemen som utgör ett splittrat sinne. Och i ett tankesystem finns verkliga tankar, djupt begravda i ens sinne, som är övertäckta av attacktankar. Det här kan vara till hjälp. Istället för att tänka "Jag måste sluta tänka. Nu är jag där igen. Jag tänker fortfarande. Jag kommer aldrig att ta mig ur den här fällan som mitt tänkande utgör", och känna sig skyldig över att man tänker, så behöver man bara be Anden om urskillningsförmåga, om hjälp att reda upp de två tankesystemen. Hela poängen med detta är att komma till en insikt om att de två tankesystemen är ömsesidigt uteslutande – det enas existens förnekar det andra.

F: Menar du att vi kommer att tänka och att vi behöver få våra tankar korrigerade eftersom skuld kommer från tankar som inte är i överensstämmelse med Anden?

D: Ja. Det vilseledda sinnet är fullt av överkliga tankar eller tänker egentligen inte alls. Verkliga tankar från Anden finns kvar och kan höras om det är ens önskan. Dömande förnekar Verkligheten och erbjuder därför ingenting. Avgörande för befrielsen är att inse att – att se omöjligheten i dömande! Om man klart kan skilja mellan dessa två tankesystem, då går man inte på egots knep att personifiera och förkroppsliga allt och göra problem specifika (d.v.s. se personliga problem, se mig själv mot någon annan person eller grupp, bestämma mig för vem som har rätt och vem som har fel, välja vilken sida jag skall ställa mig på, etc.). När dömande ses som omöjligt och sinnet inte längre identifierar sig med bilderna och karaktärerna på filmduken, då måste friden komma!

F: Du gör skillnad mellan attacktankar och verkliga tankar. Jag tror att kärleksfulla, tacksamma tankar är verkliga tankar, så att vara tacksam för naturen skulle vara en verklig tanke.

D: Låt oss titta på det här. Låt oss titta på vad som karakteriserar en verklig tanke. Allting måste ha en källa. Om vi undersöker orsak och verkan, vad är dessa verkliga tankars Källa? Det är så man kan testa tankar, så att säga. Egots attacktankar kommer förvisso inte från Gud. Så, om man tror att kärleksfulla tankar har att göra med den materiella naturen, såsom "vackra former", tror man att de tankarna kommer från en abstrakt, evig, oföränderlig Källa eller hur? Det eviga kommer från det eviga. Form är ingenting annat än projicerade bilder. Kan ni se att

efter ett tag så observerar man varje tanke i sitt sinne och fastställer dem gentemot samma kriterium, samma test?

F: Hur kan jag lämna dömande därhän? Det verkar som att det är ett dömande mellan de verkliga tankarna och egotankarna. Hur urskiljer jag de tankarna utan att jag dömer och säger att de är fel?

D: Det enda sätt på vilket det är möjligt att se på egot och inte känna att man har fel, är att se på det med Anden. Med andra ord så finns bara förlåtelsens eller separationens syfte. Om man lugnt ser på tankarna med Anden, så är det förlåtelse. Anden känner sinnet så som det i sanning är; Anden känner till dess helhet. Med den sanna förlåtelsens fullkomliga accepterande så ser man att det aldrig funnits något att välja mellan. Man ser att till och med metaforen om ett splittrat sinne bara var en pinne på stegen – det översta steget. Vad händer när man når toppen på stegen? Även om man använder en stege i den här världen, och man till exempel kommer högst upp på en stege man använder för att klättra upp på ett tak, så kliver man av den. När man når det översta steget, när man når till accepterandet av fullkomlig förlåtelse, så försvinner stegen.

Fullkomlig förlåtelse är accepterandet av Rättelsen för det misstag som kallas egot! Separationen verkade inträffa och Rättelsen gavs som det omedelbara Svaret. Rättelsen besvarade separationsögonblicket, ögonblicket av tid/rum som verkade separera till miljarder planeter och stjärnor och bilder av många slag, inklusive separerade personer. Att se det vilseledda sinnets oförmåga att döma någonting korrekt är nyckeln till att acceptera Rättelsen och således få ett slut på misstaget. Här är en berättelse för er: När sinnet trodde att det hade separerat från Gud så blev det skräckslaget över att det faktiskt lyckats med det omöjliga. Sinnet, i detta skräckens ögonblick, verkade projicera fram en värld och identifiera sig med delar eller specifika saker på världens filmduk. I hela detta kosmos av bilder så tog det vilseledda sinnet sikte på kroppen som sitt nya "hem". Denna kropp, istället för den bortglömda Anden, utvaldes till att bli "jaget", och allt annat i kosmos, inklusive alla de där "andra kropparna" som det vilseledda sinnet varseblev, valdes ut som den objektiva värld/kosmos där "jaget" skulle "leva". Denna klyvning i subjekt-objekt och allt ordningsbringande av världens/kosmos bilder var det vilseledda sinnets försök att införa någon sorts ordning i kaoset och minimera sin fasa. Att bringa ordning bland bilder är dömande, ett verktyg för att upprätthålla den här illusoriska världen och på det sättet skydda egot från Sanningens Ljus. Att släppa taget om dömande är att släppa egot och dess förvrängda värld. Alla falska trosföreställningar och tankar är självdömande, men Självet är bortom dömande.

F: Så, rastlöshet är helt enkelt att tro att jag är det jag inte är.

D: Om vi går hela varvet runt, så är rastlöshet att tro att det finns ett val att träffa där det inte finns något val. Ni kan se att, om ni följer det hela vägen, så kommer man till en plats där man bara undersöker tänkaren och tankarna i sinnet. Val mellan bilder är inget val alls. Förlåtelse är bara ett tillstånd där man ser det falska som falskt då man betraktar alla tankar om vad som görs, alla tankar om kroppen, alla tankar om vad det är att vara en person: Åh, jag behöver göra det här. Jag behöver göra det där. Jag behöver ta hand om det här. Jag behöver ta hand om det där. Jag skäms över det här. Jag är rädd att det där skall hända.

F: Vad är det jag gör då? Jag ringer aktivt telefonsamtal för att kunna stryka saker i min almanacka. Det är att göra, inte att iaktta.

D: Om man sover, om man ännu inte nått den punkt då man har ifrågasatt alla aspekter av det att vara en person och tid och rum etc, så har man fortfarande ett falskt trossystem. Men Anden kan så att säga genomsyra det trossystemet och nå sinnet där det tror att det är. Låt oss säga att du börjar ifrågasätta dina trosföreställningar om allting. Nå, det som är på varseblivningens filmduk är bara en spelfilm av dessa trosföreställningar. Det verkar som att det fortfarande finns en person som fortsätter att göra saker i linjär tid. Kom ihåg att det är det som är drömmen. Det är tolkningen eller varseblivningen av självet som en person i världen. Så man kan säga, ”Jag verkar bli mer fridfull” eller ”Jag verkar bli mer upprörd”. Ser ni att det är en betydelse eller en tolkning? Vem är ”jaget” som verkar bli mer fridfullt? Vem är ”jaget” som verkar bli mer upprört? Det är fortfarande en person. Då man tar ett steg tillbaka, tar ett steg till ens rätta sinne så att säga, och fogar sig efter Andens dömande, så är utgångspunkten klarhet eller fullkomlig förlåtelse och man gör inga tolkningar genom eller av sig själv. Den ”individuella” varseblivningen upplöses i förlåtelse, Andens enda tolkning eller dömande.

Så länge man tror att man är i den här världen, verkar det finnas dömanden och val som är nödvändiga. Anden är dömande i det vilseledda sinnet, så det verkar genomgå ”processen” att urskilja de två tankeystemen. Här är ett exempel på hur det verkar genomföras: Man är inställd på att lyssna till Anden och är stilla. Man vill så gärna förenas med Anden och har en stark villighet. Man har tankar på sådant som fortfarande inbegriper form, tankar på att ringa den och den, att möta någon, att sluta på det här jobbet, att börja på det där jobbet etc. Dessa tankar är uppenbart fortfarande tankar på form. Men Anden förstår att det vilseledda, splittrade sinnet fortfarande tror att det är en person i en värld. Det falska trossystemet tar formen av projicerade skuggor på världens filmduk, där de mörka trosföreställningarna tar sig uttryck i bilder. Anden arbetar med sinnet för att låta det släppa taget om de falska trosföreställningarna och tankarna som ger upphov till skuggorna och filmduken. Och så känner sig sinnet desorienterat då det börjar luckra upp och ifrågasätta dessa en gång så skyddade trosföreställningarna (d.v.s. ”jag är inte så säker längre på att jag är en hustru eller en mor eller en man eller en byggjobbare eller amerikan etc. Jag är inte så säker på vad jag är”). Symboliskt så verkar saker fortfarande ”hända” på filmduken, men dessa är bara det vilseledda sinnets tolkningar av sig själv. Det här bringar klarhet i frågan om dömande. Anden arbetar inte ”i världen” men den arbetar med sinnet som ”tror att det är i världen” så att det kan inse att det hittat på världen. Man kan meningsfullt be Anden lära en att varsebli världen på ett annat sätt. Ser ni hur det skiljer sig från att säga ”Anden, kom in i världen och ändra omständigheterna – hitta en parkeringsplats åt mig, hjälp mig att vinna på lotto etc...?”

Att tolka det som att Anden arbetar ”i världen” kan dock vara en språngbräda som är till hjälp för ett sinne som tror att det är en maktlös, hjälplös person och verkar behöva en konkret symbol för hjälp. Sinnet som tror på det konkreta och specifika kan bara tolka på det här sättet. Tolkingen är uppenbart till hjälp för sinnet som ber ”Snälla Gud, hjälp mig att hitta en parkeringsplats” och sen varseblir det att ”hitta en parkeringsplats” som en händelse som ”bevisar” att det finns en kärleksfull, hjälpsam Gud. Men ser ni att en sådan varseblivning bara är ännu en tolkning? Anden kommer inte in i världen. Sanningen kommer inte in i illusioner. Anden arbetar med sinnet för att det skall kunna släppa de falska trosföreställningarna. Man kan välja att tolka sig själv ”som en person” och tillskriva Anden situationer och händelser, så som ”Anden hittade en parkeringsplats åt mig” eller ”Anden hjälpte mig att gå ned tio kilo”. Det skulle fortfarande vara en ”personlig” tolkning, som om Anden faktiskt brydde sig om separata personer, föremål, händelser, och situationer istället för

sinnet, som tror på de här specifika sakerna. För att summera, Anden varseblir inte världen så som kroppens ögon varseblir den. Sant seende är inte ”personligt”.

F: Jag vill vara lite praktisk. Är det inte OK att vara praktisk?

D: För mig, så är det mest praktiska att se på tankar, begrepp och trosföreställningar. Jag tror att man ofta förknippar praktiskhet med det som är specifikt, eller att man gör saker i form (d.v.s. ”göra det som är praktiskt”). Men du sade i början av vår diskussion att du tycker att det är lite obekvämt med tanken ”Jag måste göra någonting”. Då du ifrågasätter det här, så ber jag dig att bara se på trosföreställningarna. Vi börjar med någonting specifikt och sedan spårar vi det tillbaka till trossystemet i sinnet. Det är mycket praktiskt.

Låt oss helt enkelt se på, till exempel, denna tanke: ”Flickan sprang tvärs över gatan för att fånga bollen.” Det kan verka som att det som händer i formens värld är ”ett faktum” och att det enda val man har är hur man skall tolka ”det som händer”. Man måste förstå att ”det som händer” är tolkningen eftersom varseblivning är tolkning. ”Det som händer” – formens värld – är aldrig ett faktum. Det är en hallucination, en dröm. Det är en illusion om verklighet. ”Gud och Verkligheten” är det enda sanna faktum som finns. Så ni förstår hur viktigt det är att undersöka trossystemet som ger upphov till tolkningen, till exempel, ”flickan sprang tvärs över gatan för att fånga bollen”. Den tolkningen antar att det kan finnas personer, inte sant? Den tolkningen antar begrepp som ”flicka”, ”sprang”, ”tvärs över”, ”gatan”, ”fånga” och ”boll”. Dessa begrepp, som vävs ihop och förknippas med varandra, utgör tolkningen. Säkerligen kan subtiliteterna i vår undersökning idag leda en till att man uppskattar att ifrågasätta syftet med allt man varseblir.

F: Vi har förut pratat om att arbeta med sitt inre barn, psykoterapi, eller att gräva i det förflutna. Är det praktiskt att se på allt detta? Jag vill ifrågasätta det jag ser på när jag ser på mitt dysfunktionella (medicinsk term för rubbad eller störd funktion hos ett organ, ö a.) förflutna. Det dysfunktionella hände inte när jag var fem eller sju år gammal. Det inträffade när jag trodde att jag separerat från Gud. Är inte det det dysfunktionella som hänt?

D: Ja, och det ”dysfunktionella” kan bara blottläggas och rätta precis nu! Historien skulle inte verka existera om man upphörde att begå samma felaktiga val (d.v.s. separation) precis nu. Det skulle inte finnas något begrepp om någon framtid om man accepterade Rättelsen precis nu! Det att vara en person har ingen mening utan historia och framtid. Förstår ni det?

F: Du säger att det dysfunktionella förflutna är irrelevant i historiska termer.

F: Det händer precis nu. David påpekade förut att varje val man träffar ger en allt eller inget. Om man väljer separation, om man väljer att återuppleva det, då tror man att man är en separat person med ett förflutet och en framtid.

D: Det finns en sak här som kräver ett klarläggande. Den stora insikt som vi talar om är detta: upprördhet beror aldrig på vad som hände ”en person” i ett personligt dysfunktionellt förflutet. Hur man mår nu har ingenting alls att göra med varken en händelse som tilldrog sig i historien med en kropp eller kroppar eller med vad som skulle kunna hända i framtiden. Hur man mår är resultatet av ett beslut i nuet av sinnet, ett val av varseblivning – det, och bara det, gör en fridfull eller upprörd. Kom ihåg, det splittrade sinnet har bara två innehåll eller syften. Varseblivningen eller tolkningen härrör ur det syfte som sinnet väljer. Om man känner sig upprörd är det bara för att man i nuet väljer egot, väljer separation. Man kan säga det här på

ett annat sätt: man måste fortfarande tro att det förflutna är nuet, istället för att se att det förflutna är borta. Detta är villfarelsen, för det förflutna är borta! Upprördhet är alltid ett tecken på att illusioner råder i stället för sanningen. Så nu har vi gått varvet runt igen. Om man verkar vara upprörd, är det inte på grund av vad någon sagt, eller vad någon gjort, eller på grund av vädret eller vad som kan komma att hända etc. Upprördheten, oavsett form eller intensitet, beror alltid på att man i nuet väljer egot och därför fortfarande värdesätter egot. Önskan att vara separerad förblir intakt och behöver ifrågasättas.

Än en gång, för att göra ett entydigt val för frid, så behöver man bli riktigt, riktigt, riktigt klar över separation och förlåtelse, de två olika syftena i det splittrade sinnet. Annars kommer man att fortsätta att vara ansluten till egot. Jag skulle vilja använda liknelsen med egot som ett köksredskap, en mixer som går och som låter väldigt högt. Den har en sladd som går ned i sinnet, och man stänger av det höga ljudet genom att dra ur sladden. Ens sinne ger egot kraft eller elektricitet, så att säga. Mixern går inte utan elektriciteten. Egot fungerar inte, det kan inte ens verka existera om man inte ger det kraft från ens sinne. Så nyckeln är att följa sladden nedåt, nedåt, nedåt till uttaget (syftet) och dra ur kontakten. Saken är den att om man håller fast vid ett trossystem om linjär tid, rum, kroppar, familjer, yrken, naturen, och alla den här världens ting, när man då börjar röra sig nedåt så skriker egot "STOPP! Du vill inte göra det här. Du kommer att förlora allt! Ingen identitet!" Och om man fortfarande värdesätter egot, om det fortfarande verkar ge en någonting som man tror att man vill ha och behöver så kommer sinnet att göra halt i sökandet efter uttaget. I dess försök att handskas med mixerns höga oljud, så kommer det vilseledda sinnet att bibehålla försvarsmekanismer och distraktioner på ytan (den projicerade världen). Att följa sladden nedåt i den här liknelsen är samma sak som att spåra upprördheter från det specifika till den falska trosföreställning som gav upphov till dem eller att bli klar över skillnaden mellan form och innehåll. När väl detta är tydligt, så kan man urskilja vad som kommer från Gud och vad som inte gör det, vad som är sant och vad som är falskt, och på det sättet inse att **BARA SANNINGEN ÄR SANN OCH ATT DET INTE FINNS NÅGRA BESLUT ATT FATTA**. Tills den insikten är nådd så är syftet det enda valet.

Syftet är det Enda Valet får kopieras utan tillstånd.